

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 366/2023-83

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a 2/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniam Krajského súdu v Košiciach č. k. 7To/118/2019 zo 14. decembra 2020 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Tdo/70/2021 z 10. augusta 2022 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

1. Sťažovatelia sa bez zastúpenia advokátom, o ktorého ustanovenie žiadajú, ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. júla 2023 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami súdov v trestnom konaní, ktoré mali za následok oslobodenie dlžníčky sťažovateľa 1 spod obžaloby pre zločin poškodzovania veriteľa. Uznesenia navrhujú zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie s tým, že im bude priznané finančné zadosťučinenie 100 000 eur.

2. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 339/2023 z 29. júna 2023 bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá ústavná sťažnosť sťažovateľa 1, ktorou sa domáhal porušenia tých istých ústavných práv, ktorých porušenia sa domáha touto ústavnou sťažnosťou, a to tými istými rozhodnutiami všeobecných súdov. Preto sa táto druhá ústavná sťažnosť sťažovateľa 1 týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, čo má za následok to, že ústavná sťažnosť sťažovateľa 1 je podľa § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

3. Sťažovateľ 2 je konateľom sťažovateľa 1, ktorý mal v namietanom trestnom konaní postavenie poškodeného. Sťažovateľ 1 porušenie svojich ústavných práv namietanými rozhodnutiami odvodzuje z toho, že spod obžaloby pre zločin poškodzovania veriteľa bola oslobodená jeho

dlžníčka. Sťažovateľ 2 však účastníkom namietaných trestných konaní nebol, a preto nimi nemohlo byť zasiahnuté do jeho práv. Preto je ústavná sťažnosť sťažovateľa 2 podaná zjavne neoprávnenou osobou a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

4. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľov podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2023

Robert Šorl
predseda senátu